

havde henvist til kommende Udtalelser af Landbrugsministeren, som skulde klarlægge den handelspolitiske Situation. Ved en saadan Forudbebudelse har efter mit Skøn Statsministeren foreløbig og nu ved sine Udtalelser her i Dag paa ny og endelig sagt god for de af Landbrugsministeren hævdede Synspunkter. Da disse Synspunkter imidlertid ubetinget er af en saadan Art, at de fuldstændig ruinerer den under 19. Oktober vedtagne Dagsorden, som Statsministeren den Gang accepterede uden Reservation, skønt han vidste, hvorledes de Konservative forstod den, hvad der for dem var en væsentlig, kontraktmæssig Forudsætning for overhovedet at foreslaa den, staar saavel dette høje Ting som Offentligheden uden Middel til med Sikkerhed at dømme om Ministeriets Holdning paa det handelspolitiske Omraade. Efter Bogstaven kan det nok hævdes, at Dagsordenen af 19. Oktober ikke giver meget, den er forment i almindelige Udtryk, der med nogen Behændighed kan fortolkes baade paa den ene og den anden Maade. Man gør, skriver saaledes „Berlingske Tidende“, vel i ikke at tillægge denne Dagsorden for stor Betydning, men den er fra konservativ Side paa Rigsdagen, hvad jeg siden skal paavise, faktisk blevet fortolket som et for Ministeriet forpligtende Aktstykke, der giver det konservative Folkeparti virksom Indflydelse paa Erhvervspolitikken, paa den Erhvervspolitik, som Ministeriet fremtidig vil føre. Derfor er det ganske nødvendigt, at den herskende Uklarhed med Hensyn til Ministeriets handelspolitiske Holdning og Hensigter fjernes.

Den Dagsorden, jeg har foreslaaet, er egnet til at skabe Klarhed først og fremmest ved Diskussionen om den og dernæst ogsaa ved den Holdning, Partiernes Ordførere og den højtærede Statsminister har erklæret at ville indtage overfor en Afstemning over Dagsordenen; den skaber Klarhed, selv om Udtalelserne om den er undvigende eller afvisende, og selv om Partiordførerne erklærer sig neutrale overfor Afstemningen, thi min Dagsorden gaar mildt og stilfærdigt ud paa at erklære Tilstedeværelsen af et tvetydigt Forhold, og saavel Passivitet som Modstand, saavel „Stemmer ikke“ som Stemmeafgivningen „Nej“ betyder derfor, at man akkviescerer ved det tvetydige Forhold, at man ser sin Fordel eller i alt Fald ingen Skade ved, at dette tvetydige Forhold bliver fortsat. Ærede Medlemmer af dette Ting kender jo Landbrugsministerens Tale saavel som Ordlyden af Dagsordenen af 19. Oktober,

og det er da ganske unødvendigt for mig at belyse den af mig stillede Dagsorden i Relation til Enkeltheder i den højtærede Ministers handelspolitiske Udtalelser. Talen havde desuden en tydelig personlig Adresse til et æret Medlem af den konservative Gruppe, som jeg formoder under den senere paafølgende Fortsættelse af Finanslovbehandlingen vil tage Talens mange angribelige Enkeltheder under Behandling. Noget egentligt Udbytte af dette tror jeg ikke, det ærede Medlem Hr. Drachmann vil faa, thi den højtærede Landbrugsminister hører til de usaarlige, hverken Argumenter eller Kælenskab virker paa ham. Alt vil prelle af paa denne helstøbte Manchester-Mand, den kolde Frihandelsfanatiker, kühl bis ins Herz hinein, som rolig, støttet paa nogle gamle liberale Hekseformularer fra Midten af forrige Aarhundrede og en svag Statsminister, nok skal opnaa alle de Fordele i Striden, han bryder sig om. Enkeltheder i den højtærede Landbrugsministers Tale skal jeg ikke komme ind paa. Det er heller ikke nødvendigt, for Talens hele Tendens, dens Totalanskuelse af det handelspolitiske Problem, dens Forherligelse af Landbruget som vor Økonomis eneste faste Punkt, endelig dens fuldkommen suveræne Foragt overfor saadanne Bagateller som det internationale Pengesystems Sammenbrud, der i Virkeligheden for Tiden berøver Frihandelseorien ethvert førsvarligt Grundlag, idet Pengenes — det vil sige Papirpengenes — Købeevne ved Frihandelen maa paa det nærmeste være ens indenfor Landets Grænser og paa Verdensmarkedet, er den ikke det, vil Differencen virke som Præmie —, alt dette er lige saa mange Kølleslag imod Dagsordenen af 19. Oktober, saaledes som den overfor Offentligheden er blevet forklaret fra konservativ Side. Man maa jo erindre, at en Dagsorden, hvorpaa Landets Regering i en kritisk Situation søger politisk Eksistensberettigelse, er ikke en underordnet Detail i den parlamentariske Forhandling, som glider ind i Folketingstidendens Referat og dermed overgives til Glemselen. En saadan Dagsorden — det gælder uanset Erklæringen af 9. Juli — er det netop, Talen her drejer sig om. Denne Dagsorden, som det ærede Medlem Hr. Pürschel indbragte den 19. Oktober, som Statsministeren accepterede, og som Statsministerens Partigruppe sammen med den konservative Partigruppe gennemførte, er, som jeg før nævnte, ikke alene overfor Rigsdagen, men tillige overfor Offentligheden det eneste Direktiv til